

JAFFNA COLLEGE LIBRARY
 OCT 18 1944
 VADDUKODDAL, CEYLON

THE young idea

இளநாயிறு

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. IX

Tuesday, 17th Oct., 1944.

No. 4

MR. S. H. PERINBANAYAGAM AS
 MAN AND TEACHER

By S. Maheson

Page

2

WAS MAN MADE FOR JOY AND WOE

By Veeke

3

FRAGILITY, THY NAME IS WOMAN

By Shan

4

சேனகமலம் அல்லது சிற்றின்பக்காதல்

By A. சதாசிவம்

11

ஆதி பகவன் யார்

By "சாதன்"

13

கிரு. பேரின்பராயகம் அவர்களுக்குப் பாடிய
 பிரியரவிடைப் பாக்கள்

By Mr. S. A. விசுவலிங்கம்

17

பாலப் பகுதி

18

E. R. APPADURAI
 English Editor.

D. R. AMPALAVANAR
 Tamil Editor.

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. IX

Tuesday, 17th Oct., 1944.

No. 4

Editorial

It is not our intention here to pen a lengthy Editorial on the achievements of our revered Mr. Perinbanayagam. An entire article more deserving of our readers' attention treats on this topic elsewhere in the Young Idea, and we should advise our readers to hasten to read it. Meanwhile, we trust that it is our duty to express to Mr. S. H. Perinbanayagam our deep gratitude for the great and valuable contribution he has made to Jaffna College, both as a man and as a teacher. Whilst bemoaning his loss greatly, we extend to him our wishes that success should constantly attend on him through a long and useful life. A larger community is awaiting his services and we are certain that Mr. S. H. Perinbanayagam will gladly take the helm.

A new and interesting feature of life in Jaffna College today is the appearance of the ladies on the playgrounds. From their regularity of attendance and their evident desire not to leave the grounds even after seven o'clock as we have observed, we are led to think that it has been a very unwelcome and hateful seclusion which they have been experiencing during play-time, until now. If "pure" Badminton and Net Ball could attract such a large number of ladies, we are confident that a mixed doubles in Badminton or a

Net Ball should be able to draw the whole band to the fields. But more than all, it is heartening to find that Jaffna College is making a definite move towards real co-education whereas until now it was only a mixed school. We should suggest that this move should at the same time be implemented by engaging the services of well qualified lady teachers or the tutorial staff—not to mention the adequate provision for the right atmosphere and suitable background for the natural development of the graces which are peculiar to the fair sex.

Speaking of co-education we are led to contemplate the position of Jaffna College as an Educational Institution in the post-war Ceylon. Recently the attempt has been made by the Education Department to draw some of the best men of denominational institutions both into the Inspectorate and into Government Schools by offering attractive scales of salary. As a result of this policy of the Education Department there has already been an exodus from the Tutorial Staff of Jaffna College and evidently the exodus may continue. We shall abstain from commenting upon this unfortunate "flight". But we are of opinion that the time has come for the authorities to decide whether Jaffna College is to be a national institution with an academic bias or a denominational institution

with a religious bias. The present age is characterised by the nebulous condition of things but probably at no other time in the history of the world has mankind been so insistently desirous of defining the objects of life and the principles governing

the attainment of the same. We are confident that the Board of Trustees in America and the Board of Directors in Jaffna will face the issue square and formulate a precise policy for the institution which shall be worthy of her past.

Mr. S. H. Perinbanayagam As a Man and Teacher

"I don't want to be called a socialist or a free thinker. I am only Mr. Handy Perinbanayagam." This is what Mr. S. H. P. said at his farewell function given by the students of this College. His very words fully reveal his personality. He has his own individuality setting aside his great ideals which are his firm convictions resulting from his unbiased and critical thinking. Mr. Perinbanayagam is distinguished by his peculiar behaviour and mode of life. He does not apparently care for what people think of him. Mr. Handy often watches passers by on the roadside. He moves often from one side of the road to the other. He stops and thinks at least on five different places on the way from his house to College. He is fidgety. His mind appears to be in a state of restlessness. He does not run suddenly to conclusions. There is no finality in the statements he makes. It is remarkable that he is still in the making. This is indeed the sign of a cultured man.

Being a seeker after truth his diligent endeavour to know himself and the world was perhaps the greatest qualification he had for being a teacher—in the true sense of the word. As a teacher his chief concern was not to impart merely dull facts to students. He made his teaching as interesting as possible. The fact that he is well-versed in Tamil Proverbs and his inexhaustible humour made his lectures not only instructive but also interesting. He was always willing to enter into heated controversies with students even in classrooms. These have been of great

educative value to us, students. Frankness and intellectual honesty were some of the lovable qualities evident in him as a teacher.

Besides these great qualities there is something else that accounted for his great popularity among the students. He was always the greatest friend of the students at college. He was a great champion of the underdog. Although he did not associate as freely with the students as he did some years back—which is most probably due to his ill-health at present, yet his love and tender care for the students and his firm belief and confidence in them as a powerful force in this country did not lessen a bit.

Mr. S. H. P. was a great asset to the College. As was stated in the address presented to him, the name of our College, has in recent years been associated with his name throughout our fair land. It would be no exaggeration to say that he gave Jaffna College the character of a national institution. That Jaffna College is noted for its politics, that our institution is well-known for its fostering of our precious national traditions, that it is an arsenal of freedom is I should say mainly due to him.

Mr. Handy has already left an indelible mark on the field of education. John Henry Newman wrote that "Education should aim at raising the intellectual tone of society, at cultivating the public mind, at purifying the national taste, . . . and refining the intercourse of private life." No doubt Mr. Handy aimed at these

things. Certainly he was a great educationist. His championing of the cause of free education, his advocacy of a planned system of education and his idea that the medium of instruction of every child should be its mother tongue, attest to his sincerity and greatness.

Mr. Perinbanayagam is not an educationist only. He is a man of versatile interests. Besides being an educationist he is a philosopher and a political leader as well. His political ideas have influenced many in this country. He, above any other personality, has been identified with the Jaffna Youth Congress. He is one of the most fervent nationalists in this country.

His integrity of character is well known. As a man of principles and tolerance we admire him. As a great champion of national freedom and as an advocate of Gandhism and socialist democracy he has consistently fought for certain principles which are as dear to him as life itself. There are many in this country who pay mere

lip service to these principles. There are many opportunists who have thrown overboard their principles, when they find that such adherence does not pay them. But in the case of Mr. Handy Perinbanayagam we find that his faith in the convictions that he holds is increasing day by day. As a firm believer in Gandhism he is tolerant. He recognises the right of every man to hold his own opinion irrespective of its merits. This tolerance in the matter of holding opinions is due to his innate love for mankind — his recognition of the worth of the individual personality.

The main reason why he resigned his post as teacher was that he wanted sufficient opportunity to devote his time and labour in the service of our mother land. Although by his resignation we are losing in him a great teacher, our country is gaining a great leader who will "purify our present-day politics, forge national unity and steer her to the goal of freedom."

S. MAHESON,

Was Man made for Joy and Woe?

By Veeke

IIIrd Form

The gold of the evening was melting in the horizon. The golden sun was having the last look of the merry earth before it could vanish. The distant shore was still and the green trees stopped whispering. The air was calm and sweet with the anthem of the merry birds.

The boat glided on the waters like a stately swan. The cars splashed the waters as they beat upon the waters. The waves danced on the blue sea. The sea-gulls fluttered their heavy wings as they flew restlessly. A fish wriggled its silver body in the crystal-like water. The spear-like beak of the sea-gull was rooted firmly in its tender body.

Darkness hovered over the earth. The moon appeared in the cloudless

blue sky. The twinkling stars, the never failing friends of travellers appeared on the sky. The sea glittered under the moon. Lightning flashed and thunder clapped. Drap clouds covered the sky and the bright moon was pale and hidden. Suddenly rains come down in torrents. The angry waves dashed against the boat mercilessly. The wind howled. The distant shore was dim. We felt like two roses that have only a few more fleeting hours to hear the whispers and songs of this merry earth.

Suddenly we saw a light at a distance. It was like a light which being splintered from a window guided the belated traveller. We shouted towards the distance. Soon we were guided to the shore of a lonely island. We

rested for the night in the hut of the ascetic who rescued us. The day dawned. I sat up in my bed rubbing my eyes. The sharp rays of the sun came into the room through the window. The ascetic was out in the forest. We saw books of philosophy. We saw a picture hanging on the wall. It was the picture of a youth and a young girl. The ascetic entered the room. As he saw the picture his face became gloomy. He pointed at the picture and said "I who have lost her—the dear, the rare." Two tears gathered in his eyes. We went with him to the shore and embarked on our boat bound for the opposite shore.

The sun was rising in the midst of a blood-stained horizon. The wind blew softly and the trees whispered and the bees hummed.

We were fast rowing towards our shore. We turned round and saw the ascetic. His agate eyes, flowing robes and snow-white beard I shall never forget. For him the stream of time had stopped on whose waves danced the world like straws and twigs.

We saw him kneel down on the white sand with up-raised face and hands. The cloudless sky seemed to say "Comfort thyself; what comfort is in me?"

"Frailty, Thy name is Woman!"

BY SHAN

Mohan and Ranjan were thick chums right from their childhood. Both of them as children had played under the huge tamarind tree in Ranjan's house. Mohan was an orphan and was living with his uncle who was very cruel to his nephew and brought him up more like one who was picked up from the gutters than as his own brother's son. Mohan's aunt was a relation only after marriage and she was the only person who could give him solace and comfort at home. It must have been this which brought about a very close intimacy between these two.

There were many changes wrought as the years rolled by. Mohan and Ranjan were reading in the degree class in a university. Mohan's uncle had died of sudden pneumonia and this made Mohan a "free bird" and his patrimony which his uncle wanted to seize was then safe in his hands. Mohan was one who unlike Ranjan, loved foppery and show and was a spendthrift. Ranjan was a simple and persevering youth endowed with intelligence. He carried about him a sweetness of temper and sanity of outlook which won him the admiration of all who knew him.

for Ranjan Mohan would have proved a wreck.

There was a certain girl who was in the same class for whom Mohan had developed a fancy and her name was Sushila. Without indulging in lengthy description it would suffice to say that she was a 'Pucca' girl—sweet, elegant and graceful. She was popularly known as Varsity Number I. Sushila too had a soft corner for Mohan but it did not manifest itself. Before their love which was then only a bud could bloom Mohan had left the 'Varsity to become the manager of a bank. Ranjan finished his course and had graduated. By a stroke of luck he got into some responsible Government service and was better off than Mohan.

As Providence would have it the two faithful friends were never separated. Even to earn their livelihood they had come to the same place. Since their offices were close to each other they rented out a house and lived together. Ranjan was a great help to Mohan who always counselled Ranjan before doing anything. Needless to say that their bachelorhood in the city was a happy one. Ranjan had acquired more wealth and

the bungalow they rented out Ranjan bought for himself. He stood high in the estimation of the people and was gaining more and more popularity.

How strange! Fate had decreed that Ranjan should wed Sushila—'Varsity Number 1. Ranjan was in the dark as to what happened at the 'varsity between Sushila and Mohan. Mohan, probably, did not tell Ranjan about this because before he could give free reins to his love he had left college and allowed that infatuation to recede into the sub-conscious. He had never expected to see Sushila again; but now she was the wife of his dear friend and all living together. In spite of Mohan's persistent protests to leave the house Ranjan insisted on his friend "putting up" with him. In doing so he cared not a straw for public opinion for he had implicit trust and faith in his friend. Whenever Ranjan was away from home Sushila was entrusted to Mohan's charge.

Things were definitely taking a different turn. Mohan was feeling very uneasy in Ranjan's house for reasons unknown. Mohan was trying to avoid meeting Ranjan face to face, and very much troubled as one who had committed a murder and on whom a warrant had been served. Ranjan one day asked him why he was dejected in spirit and never inclined to enlightened conversation. Mohan excused himself saying he was weighed down by pressure of work in the bank. This reason did not sound good to Ranjan and he could perceive something was gnawing his friend's heart. Even from his wife he could not extract anything as to why Mohan was forlorn.

One evening Ranjan had been to a dinner party. He left word at home that he would return most probably the next day and that day being a holiday all three were to go on an outing. The dinner party was over much earlier than he expected, so he wanted to go home and have good rest to keep himself fresh for the next day's outing. Since it was moonlight he trudged up the distance home. The time was then ten o'clock.

His bedroom lamp was still burning and he heard the sound of conversation from within the room. All the other lights were out. For the first time in his life suspicion crept into his mind and he walked on tip-toe to the portico. The outer door was closed but not locked, so he stealthily went inside, suspicion getting the better of him. The bed room door was half closed and he made a dramatic entry to recoil with horror at the sight he saw—What? his wife's head buried in Mohan's arms and Sushila was stroking Mohan's hair. Ranjan stood stunned and fixed his stare on the two who were now on their feet with their heads bowed down. Ranjan could not believe his eyes—his dear friend and brother, and his loving wife. Many thoughts raced across his mind—his childhood, Mohan's uncle, university days, bachelorhood and... Yes, realities of life. How true is Tagore when he said "Love's gift is shy, it never tells its name, it flits across the shade spreading a shiver of joy along the dust. Overtake it or miss it for ever. But a gift that can be grasped is merely a frail flower or a lamp with a flame that will flicker." Ranjan broke the silence. "You have prepared to live your life regardless of my feelings. This shall remain a stigma on my life. Go ahead, I shall not be a bar to your happiness, for this instant I leave for the forest seclusion to spend the rest of my life in doing penance. You are entitled for all my possessions from now"—Ranjan gave Mohan his safe key. He was again immersed in a whirlpool of thought. Tears rolled down Mohan's and Sushila's cheeks. They fell at his feet and cried for forgiveness to which Ranjan made a nod of assent, heaving a sigh. Ranjan took one last look at both, turned towards his wife, and said slowly but distinctly;—"Frailty, Thy name is woman!" Then he parted company and was absorbed into the darkness of the night. Sushila stood transfixed. Mohan went to his room and came to the portico. Sushila's head was dizzy. Mohan's head reeled. He thought "If Sushila is frail than I

am fickle" Sushila also had come to the portico but too late, Mohan levelled his automatic to his heart and with the cry "Ranja" the bullet pierced his chest and that was his end. Sushila ran up to him who lay profusely bleeding from his heart. She called him no answer . . . she knew it. She fell in a swoon and there breathed her last. Beside Mohan lay—the 'Varsity Number I. Ranjan heard the shot in the distance, stopped for a moment, then said to himself, "Every man for himself and God for all" and he proceeded on his way—Cut was the

branch that might have grown full straight, * * *. The lights came and the first show at the Regal theatre was over. I heard a sigh of relief. Just in front of me was seated my cousin (girl) with her parents. She invited me to stay with her in town and go home the next day. That night I had to stay at Jaffna for in the morning I had some work there. I accepted the invitation with thanks and jestingly, told her "Fragility, thy name is woman." I got a prompt reply and if you want to know, well, here it is— "I shall take care to see that you are not fickle!"

'Our Trip' by Milly

(Continued from the last issue)

Very early next morning we started out on our journey to NawaraEliya. We booked one half of the bus for our use. It was the new model Nelson plan bus. It was just like the compartment of a train. The bus started off at 6 A. M. We took the longer road, that is via Gampola, Hatton and Nawalapitya. True enough we were going through hills and valleys!

We were passing through Tea, Rubber, Cocoa and Cinnamon plantations. As we were tired by the time we reached Gampola, we had our breakfast at the rest house. While continuing the journey in the same bus, we were able to see many large and small water-falls. We saw the Luxapana-Falls. By the time we reached Hatton we started to feel the cold. The roads we were passing over were very broad but they followed a zig-zag course. We reached our destination by noon. Ah! when we got down we could not stand the biting cold and to add to the discomfort it was drizzling. Unfortunately our host had not arrived from Bandarawela. So we got into the nearest hotel for shelter. After waiting for a long time, we met the man, who was instructed by our host to meet us. He led us to the P. W. D. quarters. There we met an Old Boy of this College, Mr. Ponnambalam, who out-

terained us lavishly. Just after lunch our host, Mr. Gnanasekaram, arrived. Then the boys proposed that we should go to the pictures. We were taken to the Picture Palace, under the vigilance of our master. The picture was "Mad about Music." We were lucky enough to get half-rates as we had gone from Jaffna. From the very start to the finish we all rolled with laughter. Surely we all appreciated it very much. When inside we could not feel the cold, but when we got out we started to shiver. It was so cold that we could neither talk nor walk. Any how we managed to reach our lodge and had our dinner (a rice meal). After dinner we had games, music, and introduced ourselves to our charming host and his friends. This over we retired to bed. We were given very heavy and thick woolen blankets to cover ourselves with.

Next morning after breakfast we started out for "Hagalla Gardens. The Overseer was kind enough to give us a lift in his lorry to the gardens. Here we had one of the instructors at our disposal. Thereby we were able to get specimens of plants that we needed. We saw the whole garden. There were fern houses, Orchid houses and also respiration rooms where there were flower plants. After hav-

ing a look at the gardens again we returned home in the same lorry. After lunch some of us went sight-seeing while others went for pictures—"Girl Crazy." After returning we had our dinner—another rice meal. After dinner we enjoyed ourselves around the fire-place. Late in the night we went to bed.

We got up early next morning, had our tea and again went in the lorry to the 'bus stand. We took 'bus to NanuOya and from there we entrained for Polgahawela, of course, we never forgot to thank all who helped us. Mr. C. A. G. also accompanied us till Peradeniya. In the train the boys played havoc as the masters were not with them. We never forgot our pillow-fights in the tunnels. Unfortunately one pillow went right out of the window into

the tunnel. At Hutton, we had a superb lunch in the train itself. We at last reached Polgahawela at 6 p. m. Here we got down and went to the D. M. O's. bungalow. Here Dr. H. P. Chelliah entertained us to dinner. We had an excellent "Balanced Diet"—milk, eggs, mutton, etc. We thanked him and hurried back to the station at 8.30 p. m. We entrained for dear old Jaffna. We had a compartment reserved for us. At dawn we reached Palai. Naturally we were all feeling sad because 'our trip,' was coming to an end. At Chavakachcheri we met Mr. Devasagayam who accompanied us to the College. Our thanks are due to Mr. Ponnuthurai, Mr. Koshy and Master P. Navaratnam for the success of "Our Trip". Good things come round boys and good folks are still with us!!

(This part concludes this article — E.W.)

Double Entendre

By "Toto"

My Dearest

The great love I have hitherto expressed for you is false and I find my indifference towards you increases daily. The more I see you the more you appear in my eyes an object of contempt I feel myself every way disposed and determined To hate you. Believe me I never had an intention to offer you my hand. Our last conversation has left a tedious insipience which has by no means given me an exalted idea of your character, your temper would make me extremely unhappy and if we are united, I shall experience nothing but the hatred of my parents, added to the everlasting displeasure in living with you. I have indeed a heart to bestow, but I do not desire you to imagine it at your service. I could not give it to anyone more inconsistent and capricious than yourself and not capable to do honour to my choice and to my family Yes, indeed, I hope you will be persuaded that I speak sincerely, and you will do me a favour to avoid me I shall excuse your taking the trouble to answer this. Your letters are always full of impertinence and you have not a shadow of good sense or wit Adieu, Adieu. Believe me.

My advice to you is that it is impossible for me to be your most affectionate and humble servant,

(NOTE: Having read through the above, read it once again, but this time omitting every other line i.e. read lines 1-3-5, etc.)

Sports Section.

We have made a welcome return to Soccer after putting up a heroic struggle in athletics and securing the third place in the last inter-Collegiate Meet. Mas. Sanders above all the rest kept up traditions by "running away" with the Parson's Challenge Cup. While lifting our hats to St. John's on winning the much coveted athletic Championship we also congratulate 'our' Sanders and Ratnasingam on their splendid performances and expect them to render a good account of themselves in the forth-coming Public Schools Meet.

The Intermediate and Senior Soccer teams are steadily shaping themselves into fine form under the watchful eyes of Messrs Niles and Luther.

Our gallant captain, although noto-

rious; for his short wind, we expect much from his swift foot-work minus head work plus quick passes. Whatever individual performances there may be yet team work we lack and this we are determined to set right shortly.

Since of late, the ladies have made a step towards progress by exchanging the narrow limits of the women's hostel to the wider range of the play fields. Is it not encouraging to watch them playing Badminton and Net-Ball inspite of the heavy blowing?

Finally wishing well we tell this much:—

Play hard, Play fair to win and play the game

No matter how much self sacrifice is required of you.

இளஞாயிறு

யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி மாணவர் வெளியீடு

புத், 9

தாரண ஸ்ரீ ஐயப்பசி மீர் க.உ. செவ்வாய்க்கிழமை

இல. 1

ஆசிரியர் பேரின்பநாயகம் பதவி துறந்தார்

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் அருந்தவப் புதல்வரும், என்? இலங்காதேசியின் தங்கப் புதல்வருமாகிய திரு. S H. பேரின்பநாயகம் அவர்கள் கம் கல்லூரியை விட்டு நீங்குவதோடு போனதவணையின்றி தாயகம் ஆசிரிய உலகிலினின்றே விடைவிட்டார். இதைக் கேள்விப்படும் பழைய மாணவர்களுக்கும், கம் கல்லூரி அன்பர்களுக்கும் மிகுந்த கலகத்தை உண்டாக்குமென்பதில் ஐயமில்லை.

இலங்கையில் இருக்கும் கல்விமாண்களுள் திரு. பேரின்பநாயகத்தைத் தெரியாதவர்கள் இல்லை யென்றே கூறலாம். இலங்கைக் கல்வி இலாகா கிர்வாக சபையில் இவரும் ஒரு அங்கத்தவராகத் தெரியப்பட்டார் என்பதால் இவரின் கல்வியறிவை நீக்கவே யூகித்து அறிந்து கொள்ளலாம். மேலும், வட இலங்கையிலிருந்து, யப்பான் தேசத்தில் கடைபெற்ற அகில உலக ஆசிரிய சங்கக் கூட்டத்திற்கு இவரும் ஆசிரியருக்கு ஒரு பிரதிநிதியாகப் போலார் என்பதில் இவரின் மென்மை சினங்குகின்றது.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலேயே பதியின்று, இக்கல்லூரியிலேயே ஆசிரிய பதவியை ஏற்றிக்கொண்டு கடந்த 23 ஆண்டு களும் ஆசிரியராக கம் கல்லூரிக்கு அருந்தொண்டு புரிந்திருக்கிறார். அங்கிய மொழியாகிய ஆங்கிலத்திலும் லத்தினிலும் பாண்டித்தியம் பெற்று, மாணவர்களுக்கு அவற்றை எனிய இனிய கடையில் கற்பிப்பதற்கு திரு. பேரின்பநாயகத்திற்கு நிகரானவர் ஒருவரும் இல்லை. செஷப்பிரியரின (Shakespeare) நாடகங்களை மாணவர் உள்ளம் கவரும் வித

மாகப் படித்தவதில் இவரையிட ஒரு வருமில்லை யென்றே கூறலாம்.

தாய்மொழியில் இவரைப்போல் பற்றுடையவர் பாக்களும் காண்பதரிது. பிறமொழிகளைக் கற்றுலும் தாய்மொழியை இவர் மறந்தாரில்லை. தங்களுக்குத் தமிழ்த் தெரியாதென்ற தயக்கமின்றிக் கூறி, ஆங்கில உடையை உடுத்தி, ஆர்வமுடன் திரியும் ஆங்கிலக் கற்ற சில உபாதநிமாரின் கட்டத்தை இவரில் கிஞ்சித்த துணுமில்லை என்பது வெள்ளிடைமலை. மாணவர்க்கு ஆங்கிலப் பாக்களையும் பதங்களை யும் விளக்கப்படுத்தும்போது, தமிழில இருக்கும் பட்டினத் தடிக்கள், பரதியார் முதலியவர்களின் இனிய பாக்களைக் கொண்டே விளக்கப்படுத்தினார். இதனால் இவர், தமிழ் மாணவரின் உள்ளங்களைத் தமிழ்ப் பாக்களினாலேயே கொள்ளிக் கொள்ளலாமென அனுபவத்தில் அறிந்திருக்கிறாரெனத் தெரிகிறது. கூட்டங்களில் உபநிவாசம் செய்தால், இவர் வாயினின்றி முத்துகள் விழுக்கின்றனவே என யீழறமாற எல்லாரும் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். மேலும் இவருடன் தர்க்கிப்பதற்கு ஒரு வரும்திடமனதுடன் முன் வாயட்டர்கள், எந்த கிடபதையும் கன்முறையில் தர்க்கிக்கும் ஆற்றல் இவர்க்குண்டு.

எவ்வளவு துன்பம் தொல்லைகளிருந்தாலும், தன் கொள்கைகளினின்றி தவறாமல் நல்லவனவற்றையே செய்திவார். தன்னுடைய கொள்கைகளைத் திடமாகப் பயமின்றிக் கூறலார். மேலும் இலங்கையில் காட்டுக்கேற்ற கல்வித் திட்டமென்ற ஏற்பட்டவேண்டுமென்றும்

தாய்மொழியிலேயே கவி கற்றிக்கப் படவேண்டுமென்றும், இவர் செய்த உபநிசாயசங்கள், அப்படியே இன்றும் எங்கள் மனத்தில் பதிந்திருக்கின்றது. எங்கே உபநிசாயசம் செய்தாலும், இவ்விடயக் கவிசையே ஆர்வமுடன் பேசுவார்.

முன்னொருகாலும் இல்லாத முறையில் வட இலங்கை ஆசிரிய சங்கம் இவருக்கு ஒரு சிறந்த பரார்ட்டுக் கட்டமைவத்தே இவரை மகிமைப்படுத்திற்று.

“பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன் என்நன்றவ வாலரினும் எனி சிறந்தனவே”

(Mother and Motherland are greater than heaven) எனலும் பாரதியாரின் திருவாக்குக் கிணங்கித்தன் வாழ்காட்களைச் செலவழித்து வந்தார்.

ஆகவே, ஆசிரிய இலக்கணம் அணுவளவும் தவறாது பொருந்தியுள்ள நூறு பேரின்பராயகமவர்கள் ஆசிரிய உலகை விட்டு அத்தவக்காததாய் புதிய துறையில் இறங்குவது எவர்களுக்குக் கலவரத்தை உண்டாக்கினும்; நம் நாட்டினன்மைக்கே என்றெண்ணி மகிழ்கின்றோம். இருந்தும் நம்மை விட்டு இவர் பிரிய ரேரிட்டது எங்களுக்கு அளவிடற்கரிய துக்கத்தைக் கொடுக்கின்றது.

அரசியல் விடயங்களில் ஆர்வம் கொண்ட இவர், சுதந்திர தாகங்களோடும் இவர் பிரிவுகைத் தாய்காத நம் கல்லூரி மாணவர் மிகவும் சிறந்த முறையில் இவருக்குப் பிரியாகிதட யளித்தனர். இவரின் தேசாபிமானமும், ரேர்மையும், ஆற்றலும் மாணவரின் உள்ளங்களைக் கொள்ளை கொண்டிதைப்பதில் பியயில்லை.

நம்மைவிட்டுப் பிரிந்தபொழுதிலும், நம் கல்லூரியை திரு. பேரின்பராயகமவர்கள் என்றும் மறவாரின நம்புபுரோம். கடவுள் இவரையும் மனித மக்களையும், இவரின் புதிய வேகையையும் ஆசீர்வதித்த மெ காட்டிற்கு இவரால் அந்த பலன்களுண்டாகச் செய்வாராக.

அரசாங்க அவையின் அழக்கு அகலவேண்டும்.

நம் அரசாங்க சபையில் தற்பொழுது இருக்கும் போலித் தலைவர்களாலேயே, இப்பொழுது நம் நாட்டினர்களை

கும் பிணக்குகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. சிக்கலா மராதபை, தமிழ்க் காங்கிரஸ், என்ன போன்ற அராவசியமான கட்சிகளினாலேயே நம் நாட்டில் வகுப்புப் பேதம் உண்டாக்கி இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சபைகள், எல்லாரும் சரேகாராய் இருக்கவேண்டிய ஒரு காட்டில் ஏன் தலைகாட்ட வேண்டும்? இவையெல்லாவற்றிற்கும் காலாய் சிற்பத நம் அரசாங்க சபையே என அங்கை கெல்விக்களி போல் கிளங்குகின்றது. நம் நாட்டினர் பெரும்பான்மையினராகிய சிக்கலாவரும், சிறுபான்மையினராகிய தமிழரும் மிகுந்த ஒற்றுறையுடன் இருக்கும்பொழுது அரசாங்க சபையில் மாத்திரம் தமிழ், சிக்கலாத தலைவர்களுள் ரேளாறுகள் ஏனோ உண்டாகவேண்டும்! இவற்றின் இரகசியம் யாதெனில், சபைபு புலிகளான இத்தலைவர்கள், நாட்டின சுதந்திரத்தைப் பின்போட்டு, தங்கள் நாட்டின்மைபய இன்னும் சிறித காலத்திற்குக் காட்டுவதற்கே அவாப்படுகின்றனர்.

சண்டையிடிதும் ஒரு தாயின் சேய்க்களை காங்கிரஸ் உணர்ந்து, நம் நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காக “ஒன்றுபட்டா லுண்டு வாழ்வை” என வரக்கிறகிணங்க யித்தியத்தடன முயற்சி செய்வதே நம் அரசாங்க சபையினரின் கடமை. இம் முயற்சிய நன்முறையென இப்பொழுது நான் பெரும்பான்மையர் உணர்ச்சிக்குச் சிறுக்கன்போற் சேர்ந்துகிறது. சிறுபான்மையரைக் கவனியாவிட்டால் தங்கள் உய்முடியாதென எண்ணிவை மிகவும் கல்லை. மெலும் யக்கரி சபை ஒருவர்க்குமறியாமல் அதுப்பிய புதிய அரசியல் திட்டத்தில், பெரும்பான்மையினருக்கே உயர்ந்த பதவியை அளித்திருக்கின்றனர். இவர்கள் அய்வாசியல் திட்டத்தைத் திரும்பி வரவழைத்தது மிகவும் போற்றத்தக்கது.

ஆகவே, முதன் முதல் அரசாங்க சபையினருக்கும் வழங்குகை ரீக்கி, எல்லாரும் ஒற்றுமையாக நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடுவதுடன், நம் நாட்டின் பத்திரிகைகளுள், கலவி கெண்டி களிற் சிறந்த சிந்தனரும் நம் போலித் தலைவர்களின் இரேசால்க்கைப் பொது சினைகளுக்கு எடுத்துக்காட்டி, மறு

முதலாயவது இயல்பிதமானவர்களை அரசாங்க சபைக்கு அனுப்பாது பார்க்கவேண்டும். தற்பொழுது சுதந்திரம் எங்களுக்குக் கிடைப்பது சாதாரணமான காரியமல்ல, இருந்தும், அரசாங்க சபையினர் தங்கள் அழுக்குகளை நீக்கிக் கொடுப்பதில் வாகிருத்தம் இராஜரீக சாதனைத்திற்கு (Royal Commission) ஒன்றமைப்புடன் கூட்டின் சுதந்திரத்திற்குரிய வாக்குகளைக் கொடுப்பவரான நம்புகிறோம்.

‘நசுவரி அக்கா’வுக்குப் பரிசளிப்பு

ஆவணி மாதம் முதலாம் திகதி

(1-8-41) வெளிவந்த இதழில் ‘நசுவரி! அக்கா’யினால் எழுதப்பட்ட கடிதத்தை ‘மது தபால்பெட்டி’ எனும் தலைக்கத்தின் கீழ் வாசித்திருப்பீர்களென நம்புகிறோம். இக்கடிதத்தை, நம் கல்லூரியின் பழைய மாணவரும், நாடக்கலையில் நிபுண கத்துவம் பெற்றவரும், சில இனிய நாடகங்கள் எழுதினவருமான இ. சி. M. இராமலிங்கம் அவர்கள் வாசித்து, அதின் திறமைக்காக மனமுவந்து ஒப்புணர்வுகொண்டறப் பரிசாக அளித்திருக்கிறார். இவரின் சந்தோஷத்திற்காக நாம் அந்த கண்ணீரைச் செலுத்துகிறோம். இவரைப்போல் ஏனையோரும் நம் கட்டுரையாளரை ஊக்கப்படுத்தவாரென நம்புகிறோம்.

சேனகமலம் அல்லது சிற்றின்பக் காதல்

BY

A. சதாசிவம்

Pr. Senior.

காப்பு.

புட்டூர் மனத்தேறல் பெரியப் பூவானை விட்டுக்கொண்டு காட்டில் கிளையானை—பாட்டி மூலம் யானியற்றுகின்றால் மெய்யேயாவாழ்த்துவேன் தேசினியான் செவ்வியரன் றான்.

1. கண்ணன் வேள்வி.

புண்ணை கறுத்தேறல் பெரியப் பூவானை விட்டுக்கொண்டு காட்டில் கிளையானை—பாட்டி மூலம் யானியற்றுகின்றால் மெய்யேயாவாழ்த்துவேன் தேசினியான் செவ்வியரன் றான்.

2

எண்ணென் கிளையானை விட்டுக்கொண்டு காட்டில் கிளையானை—பாட்டி மூலம் யானியற்றுகின்றால் மெய்யேயாவாழ்த்துவேன் தேசினியான் செவ்வியரன் றான்.

3

எல்லாநகரங்களிலும் காட்டில் கிளையானை—பாட்டி மூலம் யானியற்றுகின்றால் மெய்யேயாவாழ்த்துவேன் தேசினியான் செவ்வியரன் றான்.

தன் குலத்திற் கச்சதையானை நேர்ச்சதப்பின் மன்குலமும் போற்றும் மதிவல்லான்—புண்ணை விட்டுக்கொண்டு காட்டில் கிளையானை—பாட்டி மூலம் யானியற்றுகின்றால் மெய்யேயாவாழ்த்துவேன் தேசினியான் செவ்வியரன் றான்.

5

அத்தனை யோம்பி அறிவினரைத் தான் பணிந்து பத்தியான் பாத்ததைப் பாடியே—சந்திரன் பாத்ததைப் பாலகரைப் பார்க்கு மலாயினாய் வேதனை நன் றுள்பணிவான் வேட்டே.

6

சற்குருந் பாத்த கிணமுக் தரித்தனையும் விற்புவேல்வானி விழியன்றான்—கொந்த முட சற்புத்தவ ரிவ்வாச் சுவாழ்வைத் தானெ மத்த மத்தனைஞ் சென்றான் மலைத்து.

7

இவ்வாழ்வான் தன்னுடனேயே குடிகளையேறும் அல்லும் பகலு மலைகளை மூடும்—கொல்லிய வெவ்வெப்பச் சாங்கிய வெவ்வைத்தி றோர் பாலிய

புண்ணை விட்டுக்கொண்டு காட்டில் கிளையானை—பாட்டி மூலம் யானியற்றுகின்றால் மெய்யேயாவாழ்த்துவேன் தேசினியான் செவ்வியரன் றான்.

8

காதலியை முன்னிறுத்தப் பின்னேருங் காதலன்
காதலியின் முன்பும் கருத்தமைத்து—சீதழிகு
மத்தி யறிபா மரன்பயிற் சாவதனைத்
தங்குவான் சார்ந்தான் ரலித்த.

9

விற்புருவக் தன்னுடனே வேதவெறி வல்லானும்
தெற்றயினர் சென்றறனைத தாமதுவர்க்கே—
மற்றும்
சனிகிழங்கு காயாதி கந்தமு லாதிவனை
சனியருத்தி காட்சிபுத்தரார் தாம்.

10

ஆண்டிபல வாயின் பான்கோ தருமறையோன்
நீண்டவழி தரணடி கார்ந்தனனும்—மாண்ட
பெருங்
கரத்தேறக் கண்டெய்கி கன்னி வனமேரும
ஏறிகதா செக்கா றுரை—வான:

11

செந்தன்மை பூண்டொழுஞ் செவ்வே வரு
மறையோன்
முந்தை வினையோங்கி முடிவெறித்து—சந்தமும்
கீமல னடியெத்தம் வின்மலரை கோக்கித்
தடிவாரம் தற்குறைவைச் சாற்றும்.

12

“நின்றுரை மற்றல்ல! நின்பாசி தற்குறையே!
சின்மொழியென் சார்க்கென் செவியியின்—
முன்னொருகான்
கன்னி ரலையெழியுச் சந்தகாசி கன்னகரில்
பன்னு மறைபவளாய் வந்து.

13

செங்குவனைக் கண்ணன் செகத்தி வவநரித்து
மகரா மரபினிலே சந்தனனே—மகரா
சங்குவனை காணையுந் சந்தமியி சங்கரிதன்
பங்கதரணை டரணம் பணிந்து.

14

துருவாரத் தன்வரவைத் துரத்தே தான்கண்மே
மருவியபோ தம்முளிக்குச் செய்யும்—குரு
கன்றி
செய்திடாதிட்ட செயலாத் சபித்திட்டான்
தெய்வத் திருக்குமான் செய்.

15

அச்சாய் தன்னு ளடைக்கிடா மக்கட்பே
றிச்சகத்திற் கைட்டா தாணையால்—செக்கச
வடிவேற் குமரனை விட்டோர்வென்வி செட்டே
கடிதே மகப்பெறுவிற் றீர்.

16

அந்தன்னு மேகினு ஞாயும் வேர்விசெயும்
சித்தனைகொண் டவவளவத் தேறியே—சந்த
மும்
அன்புதொழுதேற்றமான்முகசெய்யுன்னியே
மல்வேன்வி வேட்டான் மதித்து.

17

அவ்வென்வி தன்னி வருக்குமான் றேன்றனை
யில்
செவ்வியான் தன்குறைவைச் செப்பினான்—
வல்லுளங்
சரக்குக் குமான் கருணைசெய் தற்குறைவை
கீக்கினுன் கீமலன் செய்.
(தொடரும்)

புத்தகத் தோழன்

By E. வேலாயுதம்,
Senior A.

அவலியில் வந்துகித்த மா னி ட ரு ள்
கற்றாராயினும் சரி, கல்லாராயினும் சரி,
புத்தகத் தோழனை அறிவாகர் என்ற
யில்லை என்று கூறுதல் யிகையாகாது.
புத்தகத் தோழன் காலம் வரைபுறக்கற்
பால தொன்று அன்று. புத்தகத் தோழன்
என்பான் அரிய, பெரிய, கன்மொழிகள்
பலவற்றைத் தன்னுட் கொண்டு ஏனை
யோர்க்கு அவற்றால் பயனை, அதாவது
கொடுக்கக் கொடுக்கக் குன்றுதல் ஒக்கும்
குறைவற்ற கல்விச் செல்வத்தை, சிற்று
யிராகிய நமக்கு உறுதுணையாம் கல்வி
வைத், கன்வர் கவரமாட்டாய் கோர்
வழிச் செல்வோர் பெறவல்லதொரு திரி
பத்தை, வாரி வாரிக் கொடுக்கும் வளமு

என்பது வெள்ளிடைமலை, புத்தகத்
தோழன் உலகத் பார்த்து சென்று பற்பல
நிலைகளைத் தோழும் ஆங்காங்கே புரிந்தி
டும் ஆடல்களோ அகத்தம். அவற்றுட்
சிலவற்றை ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.
இவனைத் தோழனாக நாம் இளமை
யில் சந்திக்கக் கோடுகிறோம். அவனருமை
யினை அறிபாச் சிறுவராகிய நாம் அவன்
யீது வெறுப்புக் கொள்ளினோம். இவனரு
ரன்றி முதியோரும் நம் தோழனை முந்
றும் வாசிவந்த வையப்படைதல் இயலாது.
ஆனால் ஒரு சிறு அயனைக் கட்டித்
தீரிந்து அவனால் கன்மை பெறுவதும்
உண்டு. சிலவேளைகளில் நம் பெற்றோர்
இத்தோழனைத் தேடவோ, அவன் கட்டு

றவு நன்றென்றணர்ந்துள்ளாராகலின் அவன் கூட்டுறவினை நாடவோ, அவனுடன் கருத்துக்களைத் தருக்கிக்கவோ, ஏர்மைத் தூண்டுகோடுகொடுக்கிறது. என்ன இவ்வகைச் சிரமம்? எல்லாம் எம் நன்மைக்காகத்தான் எனச் சொல்கிறார்கள். சில சமயங்களில் காழும் எம் நன்பன் கூட்டுறவை விரும்புகிறோம். ஏனெனில் இந்நன்பன் சித்திசகிதமாயோ, இலக்கிய மூலமாயோ, அவற்றைத் ததும்பும் பெருமிதம், வெகுளி, அவலம் போன்ற, நலக, இழிவால் ஆகிய அறவகைச் சகையினாலேயோ, இன்றைல் எம் ஆசிரியரிடமிருந்து பெறும் அபிமானம் மூலமாயோ, கம்மைக் கவர்ந்து விடுகிறான். எம் தன்மீது கொண்டிருக்கின்ற வெறுப்பையும் மெல்ல மெல்ல, சிறுதனி பெரு வெள்ளமானாற்போல், ஒரு அடிக்கடந்தால்தான் ஒருமுழன் கடக்கலாம் போல், மலையடி போகாது ஒரு நிரவானி கடையிற் செல்லுங்கலை மலைதனி சேர்தலகை கூடாததாயோ, நீக்கி வருகின்றான். எம் வெறுப்பை முற்றும் அறவே வேறாடு களையவும் கூடும், ஏதற்கும் அவன் கம் தோழன். விடாமுயற்சி வழிநிற்பானையின், என்மை அன்போடும் கூட்டித்திரிந்து ஆகம் குளிர்ந்து முகம் மலரச் செய்வனன்றோ?

புத்தகத் தோழன் புத்தகங்களை யளிக்கவல்லவர்களைப் புத்தகங்களை என்பதும் ஆராயுமிடத்துச் சரியென விளங்கும், பகர்தொட்டிலினிருந்து அல

றும் பக்கங்கள் குழுவியாத அறியும்? அல்லா, அன்றைல் சிலகைக் கூலியழைக்க அறியும். ஆனால் அக்குழுவியானது தொட்டிலில் விட்டெழுந்து கலாசாலை மருவமிடத்துப் புத்தகத்தோழனை அறிய வருகிறது. பின்னே அவன் தன் கட்டி மையினிந்தமே சிறிது சிறிதாகத்தான் தன் வாழ்க்கைக் கழிக்க இருக்கும் பூவுலகின் அறிவவருகிறது. கிளம்பா சகிதமாய்க் கூடக் கோடானகோடிச் செய்தி களை அட்டதிக்கு எங்கணும் கம் தோழன் வினாந்தி, பாயந்து சென்ற பாப்பி விடுகின்றனெனின் அவன் தன் வேலைகளை உபர்த்தணர்ந்தல் எளிதோ? அன்றே அளப்பில் வேலைகள் என்னலாம். அவற்றால் அவன் பயக்கும் நன்மையைக் கூறியல் அவை களைக்கிடங்கா. எல்லாம் உலகு அறிவது ஓளவிற்கே. எல்லாம் அறிதல் எளிதன்று. கெக்கு முத்தி யளிச்சவல்லான் இத்தோழன் ஒருவனே. ஆகவே, மென்மேலும் இவன் மாட்டு அன்பு பெருக, கிருப்பம் வளர, ஊக்கக் குன்றது, மனம் தளராத, கிருபையித தாவல்ல விடாமுயற்சியின் பக்கபலம் கொண்டு புத்தகத் தோழனை எம் கட்டை நாடச் செய்து இன்பவிட்டடைவோமாக,

மெய்வருத்தம் பாரர் பகிரோக்கர் கண் தஞ்சார்
எவ்வெயர் தீமையும் மேற்கொள்ளார்—
செய்யி
அருமையும் பாரர் அவமதிப்புல் கொள்ளார்
கருமமே கண்ணியார்”

ஆதி பகவன் யார்?

“நாதன்”

“அகாமுதல் எழுத்தெல்லா மாநி பகவன் முத்திறையுலகு” என்ற தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவரின் மொழியில் “ஆதி பகவன்” என்ற சொற்றொடரை விட்டுப் பல வகுத்துவாதங்கள் கடைபெற்றது வருகின்றன. ஆதி பகவனைப்பொதுவாய்க் கூறினமையின் சுவாசுபகவன் யார் என்பதும், திருவள்ளுவர் எம் மதத்தினர் என்பதும் சந்தேகமாயிருக்கின்றது. ஆனால் ஆதிக்கே கூறப்படுகின்ற

பகவனோ, எம்மதத்தினராலும், எச்சாதி யாராலும், எக்காலத்திலும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாகும்.

உலகம் என்பது உயிர்களையே குறிக்கின்றது. உயிர்கள் உலகமாகிய பூமியில் தோன்றியவை. ஆனால் பூமி எதிலிருந்து தோன்றியது என்பது சிந்திக்கற்பலது. பூமியானது சூரியனினின்றும் தோன்றிய ஓர் பருத்தியைப்பதும், இத்தரு இயற்கை வாதவையான உருகூர் தன்மையால்

உருண்டை வடிவத்தைப் பெற்றதென்பதும், சூரியனினின்றும் தோன்றிய நெருப்புத் தன்மையைப் பொருந்திய இப்பகுதியானது காளடைவில் சூரிச்சரியடைந்த தென்பதும் கிஞ்சுரானிகள் கண்ட முடிபாகும். இத்தற்குச் சான்றாகப் பூமியின் மத்தி இப்பொழுதும் நெருப்பு மயமாகவே இருக்கின்றது என்று கூறுகின்றார்கள். இதன் உண்மையை எரிமலைகள் மூலமாக அறியலாம். ஆகையால், சூரியன் எங்கள் பிறப்பிடமும் உறைவிடமுமாகிய பூமியின் தாயாவாள். எனவே, சூரியன் எங்கள் ஆதிபகவன் என்பது மிகையாகாது. ஆதித்தன் என்னும் மற்றொரு பெயரும் இவ்வுண்மையை விளக்குகின்றது.

“படைத்தவன் படியளப்பான்” என்றும் முதுமொழியில், படைத்தற் தொழியுடைய கடவுளுக்கு ‘படியளக்கும்’ தொழிலாகிய காத்தற் தொழிலை இலக்கணமாகக் கூறப்பட்டது. இவ்வினக்கணம் ஆதிபகவனாகிய சூரியனில் இலக்கக் காண்கின்றோம். பகலவளின்றேல் பகலுமில்லை இரவுமில்லை, உணவுமில்லை உயிருமில்லை. உலகமேயில்லை பெணலாம்.

“தப்பார்க்குத் தப்பாய் தப்பார்க்கித் தப்பார்க்குத் தப்பாய்த உமழை”

என்னும் பொய்யா மொழியில், “உண்பார்க்கு நல்ல உணவுகளை உண்டுபண்ணி அவற்றை உண்கின்றவர்களுக்குத்தானும் உணவாய் நிற்பது மழை” என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட மழை சூரியன் இன்றேல் எங்ஙனம் உண்டு. ஆகவே, சூரியன் எங்களுக்கு உணவும் ஆகின்றது என்பது பெறப்படும். உயிர்கள் பொருட்டுத் தன்னையே தியாகம் செய்யும் குணம் இறைவனுக்கே பொருத்தமாகும் “வானின்றாலகம் வழங்கிவருதலால்” என்பதில் உலகம் நிலிபெற்று வருவதற்குச் காரணம் மழையாகையால், மழைக்குக் காரணமாகிய சூரியனே உலகத்தை நிலிபெறச் செய்கின்றான் என்பது நன்கு புலப்படும்.

சூரிய வெளிச்சமின்றேல் உலகம் சூரிந்த காடாகும். தாவர வர்க்கங்கள் வாழ்வதற்கு மழையும் வெயிலும் முக்கியமாகும். சூரியனின்றேல் மழையேயுத, வெயிலேயுத தாவரங்களின்றேல் கிண்குளும் மனிதர்களும் வாழ்வதெனினும்

அபாயம் கிளைசிப்பதும் தேவைக்கு மிகு சிவதமான கரிவாயுவைத் தாவரங்கள் உட்கொண்டு, மக்கட்கு அத்தியாவசியமான பிராணவாயுவை வெளிவிடுகின்றன. தாவரம் இன்றேல் மனிதன் வாழ்வதற்குப் போதிய பிராணவாயு இல்லை. தாவரமின்றேல் கிண்குளங்கள் வாழ இயலாது. தாவரமும் கிண்குளமும் இன்றேல் மனிதனுக்கு உணவுமில்லை. மழையில்லைபயின் நீருமில்லை. ஆகவே, மனிதன் வாழ்வதற்கு இன்றியமையாத காரறு, நீர், உணவு ஆகியவைகளைச் சூரியனே அளிக்கின்றான்.

எங்கள் சிவியத்தில் சூரியன் பலவாறு துணைபுரிகின்றான். கோய்வாய்ப்பட்டோர்க்குப் புத்தாயிர் அளிக்கும் தன்மை அவனுக்குண்டு. “Ultra Violet Ray” என்ற கிரகணம் சில கோய்களைக் கண்டிப்பதோடு உடம்பிற்கு ஆற்றலையும் கிளைசிக்கின்றது. கோய்க் கிருமிகளைக் கொல்லவதற்குச் சூரிய வெளிச்சம் ஓர் சிறந்த மருந்தாகும். சில பிராணிகளின் முட்டைகள் சூரிய வெளிச்சத்திலேயே பெரிக்கப்படுகின்றன. நெருப்புக் கண்டுபிடிக்கப்படுமுன், குயவர்கள் மட்பாண்டங்களைச் சூரியன் உதவியிலேயே செய்தார்கள். தற்போதும் வண்ணர் முதலிய தொழிலாளர்களுக்குச் சூரியன் உதவுகின்றான். பகலவள இன்றேல் சகாதாரம் எங்கே? சகரீகம் எங்கே? பரிதியின்றேல் அரிது மாளிட வாழ்வு

93,000,000 மைலுக்கப்பால் இருந்தாலும் நமது ஆதிபகவன் எங்கள் நன்மையையே கருதுகின்றான். அனப்பரிய பலன்களைப் பயக்கும் பசுவனுக்கு நாம் செய்யக்கூடிய கைம்மாறு யாதோ? ஆதிதொட்டே இந்துக்கள் சூரியவணக்கத்தை மேற்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இன்றும் தை மாதங்களிலும் சித்திரை வருடப் பிறப்புத் தினங்களிலும் சூரியனுக்கு கிசிபுட் பொங்கலும் பூசையும் செய்கின்றார்கள். சிலருக்கு இது சகைப்பை உண்டு பண்ணும். ஆனால் சிறிது சிந்தித்தால் பண்டுதொட்டே எல்லா மதத்தினரும் சூரிய வணக்கஞ் செய்த வருகின்றார்கள் என்பது கிளங்கும். வருடம் ஒருமுறை யாவது எல்லாவுயிர்களும் ஆதிபகவனைச் சற்றி ஊலம் வருவது யாவரும் ஒப்புக்

தனிமையில் இனிமை

“கமழ்”

மானினம் துள்ளி விடையாடும் சோலை சகி
வானில் மின் வெள்ளி மலர்ந்த நீர்மேலே தனில்
இனக் காற்றிற் குலையின கந்தம் சல்
மலர் காற்றும் கலந்தது எங்குமடி
புது மொருகு விரியும் அலங்காரத்தில்
மது பருகும் வண்டின் நீர்நாரமகிசே
குயில் மகிழ்ந்து பாடிட இன்பம் கொண்டேன்

மயில் செழித்த ஆறும் பண்பும் கண்டேன்
பால் சிலாப் பொழிந்தே உதயமானை
கிழ்ச்சிடை கொளித்த மதியும் சகி
இன்றரிசை வேய்க்குழல் காசும் ஒன்று
பண்ணிசை சேர் பழல் நீதம் கன்று
கொஞ்சம் புருத்ததடி; என்னை மறந்தேன் சகி
கொஞ்சம் கந்தம் தனிச்-இன்னல் பறைத்தடி.

உலகியற் கல்வி

By N. ஞானசம்பந்தர்,

II. F. A.

அறம், பொருள், இன்பம் ஆடை
தலே கல்வியின் இலக்கு. எம் வாழ்வில்
கல்வித்திறை பல. அவற்றுள் பிரதான
மானது உலகியற் கல்வியே. இது உலகத்
தைப் பற்றி அறிதலாம். புல்தகப்படிப்
பால் வரும் கல்வியிலும் இது மிகச் சிறந்
தது. உலகியல் ஞானமில்லாதான் கம்ம
வருள் வைத்து எண்ணப்படமாட்டான்.
மனிதரின் பலர் அளவு கடந்த அறிவைப்
பெற்றிருக்கின்றனர். ஆனால் மறறவர்
களுக்குத் தாம் கற்ற, கல்வினை விளக்க
வாவுது, அல்லது உலகத்துடன் ஒத்து
வாழ வாவுது முடியாதிருக்கின்றனர்.
காரணம் உலகியற் கல்வி இன்மையே.

உலகியற் கல்வினைப் புல்தக முலம்
படிப்பதிலும், வாழ்கையில் கோடு கா
றலே மேன்மை உடையது. “ஏட்டுச் சாக்
காய் கறிக்குதவுமா?” உலகியற் கல்வியில்
எல்லாவகையான படிப்புக்களும் நாகீ
கம், தொழில் என்பனவும் அடங்கியுள்
ளன. எத்தனையோ கைக்களுக்கு அப்
பால் உள்ள பல கண்டங்களும் நமக்கு
மிக அண்மையில் வந்திருந்த உலகக்
கல்விக்குத் தாமாதவே நமமைத் துண்டு
கின்றன.

“கிணற்றுத் தவளைக்கு காட்டு வழப்
பம் தெரிபாத” என்றபடியே நம் முன்
னோர் வாழ்ந்தனர். அவர்களுக்குக் கல்வி
எள்ளளவேனும் இல்லை. குகைகளிலேயே
இறைச்சி, கிழங்கு முதலிய வற்றை
உண்டு ஒருபோசனையுயிற்றித் திட்டுத்

னர். அதற்குப் பிற்பட்ட கல்விபறிவா
ளர் உலக அறிவின்றித் தாங்களே வித்து
வாணிகள், பெல்காலிகள் என்றதுடன்
நில்லாமல் தாங்களே உலகமென்று நினை
த்தனர். நற்போது இந்த உலகக் கல்வி
சிறிது சிறிதாக பயிலப்பட்டே வருகின்
றது.

“சாரை தின்றிற் ஷுருக்குப்
போனால் கடுமுறி கேட்பதும்” உலகியற்
கல்வியே. கல்வி ஆறியில் இருந்து சிறி
தெனும் உலகியற் கல்வியின்றியிருந்தால்,
அரச சபையிற் பரிசுபெறச் சென்று
சுமைபல் செய்த வாறும் உணவுண்ணுத
ஐந்து வித்துவாண்களைப் போலவே ஆக
பெண்டி வரும். தாளத்திற்கிசையாத
சேற்றும் பாணியை உடைத்ததும், அள
பெடை கூடியதால் கிறகு எரியாதென்று
விட்டதும், பெய்க்குத் தொன்னை ஆதா
ரமோ? பெய் தொன்னைக்கு ஆகாரமோ?
என்று கயிழ்த்துப் பார்த்ததும், பல்வி
சொல்ல, வாழையிலை வெட்டாது விட்ட
தும், வாழைக்காய் வாய்வு, கத்தரிக்காய்
கிரந்தி என்று விட்டதும், ஆகிய செய
லினைத்தும் சித்தவாண்களது உலகியற்
கல்வியின் மையையே காட்டுகின்றது.

“உலகத்தொடொட்ட ஒழுக்கல் பல
கற்றும் கல்வாரிவிவார்,” அந்தோ!
பாடுபட்டுக் கற்றதைபும் இழக்கவேண்டி
வருகிறதே உலகியற் கல்வினை இகன
டன் கற்றறினமை அதன் விளைவாகும்.
உலகக் கல்வியினைமேல் நீதி செய்தலும்

இயலாதொழிகின்றது "சிறந்தெறம்பு சிரட்டைத் தண்ணீரைப் பெரிய சமுத்திரம்" என்று நினைத்தல் போல சமுத்திரத்தைக் காணாதவர்கள் குளிர்ந்தைப் பெரிதென்று நினைப்பதம் இஃகனாக வரும். உலகிபற் கல்வி கற்றலுக்கு பூமிசாஸ்திரமும் சரித்திரமும், கிள்ளுணமும் உதவுகின்றன.

உலகியற் கல்வி முற்காலத்திலும் பார்க்க இக்காலத்தில் மிக அவசியமாகின்றது. பட்டிக்காட்டான் ஒருவன் "கிராமப்போன்" (Gramophone) பாடிக்கொண்டு இருக்கும்பொழுது கடையில் காப்பி குடித்துக் கொண்டு நின்றான். பார்த்தான். "கிராமப்போன்" களைத்துவிடுமே என்று அதன் குழலுள் காப்பியை ஊற்றினான். படக்காட்சி நடக்கும்பொழுது ஒருவன் படத்தில் கடிப்பவர்கள் உண்மையாக ஆங்கு நிற்கின்றார்கள் என்று அவர்களைப் பார்க்க ஒடிப்போய் அங்கு திரை இருப்பதைக் கண்டு ஏமாந்தான். காட்டுப் பக்கத்தான் ஒருவன் சுருட்டுப் புகைப்பதற்கு போக

லைறை (Torch light) வாங்கிப் பிடித்துக் கண்ணாடி முட்டியவுடன் ஏமாந்ததும், பெரியார் ஒருவர் சிகமெட் புகைக்கும்பொழுது அவருடைய தேகத்திற்குள் செருப்பு மூண்டெடுக்கின்றதென நினைத்து அவருடைய வேலைக்காரன் பெரியார் மீது இரங்கி அவர் தலைமேல் தண்ணீர் ஊற்றியதும், உலகிபற் கல்வியின்மையையே விளக்குகின்றது. இடையன் ஒருவன் சங்கீத வித்துவான் நலை அசைத்துப் பாட அழத்தொடங்கினான். ஏனென்று மற்றவர்கள் கேட்டபொழுது தனது கறுப்பி ஆடென்றுக்கு நூத்தியாறுதான் வந்த இறத்துவிட்டது. கெதிராய் ஒரு குட்டிக்கோல் எடுத்துக் கொண்டு வானுகளை என்ருன். இவைகள் எல்லாம் உலகியற் கல்வி இன்மையே

கண்பர்களே உங்களாலானமட்டும் உலகியற் கல்வியைக் கற்று முன்னேறுங்கள்.

"கற்றை கந்தே கற்றை கந்தே பிச்சை புரினும் கற்றை கந்தே"

நமது தபால் பெட்டி

மனமார்த்த நன்றி!

கனம் பத்திரகதிபர் அவர்களேறிவது, ஐயா!

உங்கள் அரிய பத்திரிகையின் மூலம் கடந்த இளஞாயிறும் பிரதீயில் வெளிவந்த என் கிமர்சனத்திற்காக ஒரு புத்தகத்தைப் பரிசாக அளித்த அன்பர் திரு. M. இராமவேங்கமலர்சனருக்கு என் என் மனமார்த்த நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

மேலும், என் என் புனைப்பெயரை கண்வரி அக்கா' என்று எழுதியதைபிட்டுப் பலர் பலவிதமாகப் பேசினதைத்

கேள்யப்பட்டேன். அதை என் பாராட்டவில்லை, இருந்தும் என் புனைப்பெயர் ஒருவனாயும் குறிப்பிடுவதல்ல என்றும் கான் வழிபடும முழுமுதற் கடவுளை எண்ணியே இப்புனைப்பெயரைப் பூண்டேன் என்றும், வாசகர்கள் கிடமாய் அறிவவே இதைத் கூறுகின்றேன். இனி யாவது என்னத் துற்றின அன்பர்களின் அறியானை நீங்குமென நம்புகிறேன்.

இங்கனம்

தமிழிமாணிகளினொருவராகிய

'எஸ்வரி அக்கா'

திரு. S. H. பேரின்பநாயகம்

அவர்களுக்குப் பாடிய பிரியாவிடைப்பாக்கள்.

BY

Mr. S. A. விசுவலிங்கம்

Jaffna College.

வேண்டி.

நிலைமனடியல ஆசிரியப்பா

தருமசொருமியே தண்ணளிசேர் மன்னே
அருத்தவப் போதே அருணை—நருணரிதை
பேரின்ப எயக்கணே போருட் கொண்டைகளை
தேரினெம் தெய்வமீ காண்.

பல்லவி

இராகம்: மேகனம். தாளம்: ஆசி.

ஏன் பிரித்தீர் ஐயா பேரின்ப எயகா
கீர் எமையிக்கு விட்டி. ஏன்.

அனுபல்லவி

தென்சுவை பூத்தினை அருள்நிறைமொழியினே
அவனியில் அகற்றியித் தேரமிந்லே.

கரணம்

தேறிவத் தொண்டு புரித்ததற்கோ—உலகில்
அலைவிலா அன்பு காட்டியதற்கோ
பாசமதனைச் சற்றகற்றியதற்கோ
காமன்பு பரித்தற்கோ,
மாசிலா வறிகேச மெம்முடன்
நிறைவுற்ற தற்கோ
ஆசிலாதெனெம் ஆசிரியனாய்ந்த
அயர்ந்த இளைப்போ
மாணவரா மெம்கிவ் த நாட்டிசிறை
கலைபூட்டிய இளைப்போ
காசினியேல் மாணவர் தேடிய
கதிபெற நற்குருவே வணம்
அடுத்தோ
சேவையைத் தேடி கடத்தோ
உலகெங்கும் புகழ்ப்படைத்தோ
உடலை உன்னி ரீனைத்தோ
புலியினை யெய்க்கணை
ஆவல் மாபுகழை யின்னும் காட்டவே
மாணவரா மெமமை மித அருத்தவோ ஏன்

தீர்பெற மிலக்கை செப்புபாழ்ப்பாணம்
பாப்புசழ் கொண்டு பண்புற நீர்த்தி
மன்னிய சேரம் மாணிப்பா யதனில்
தன்னிய நூணம் தனிவுறத் கொண்ட
சற்குண னுசான் சரவணமுத்து
நற்குண மேவும் நன்மனை யானுடன்
ஆற்றிய தவத்தால் அரும்முறல் மகவாய்
தோற்றிய வெங்கைத் தொல்சீர் ராசிரிய!
சென்றபல் கருடசூழ்ச் சேர்த்தே யெமொரு
கன்றே கல்வி நலமுடன் தத்தீர்.
என்மனைசெ யெங்கும் இசையது காட்டி
நின்றிடு மாணவர் நீணில மீதில்
மன்னிடு தீர்த்தி மகிழ்வுடன் கொண்டனர்.
ஆசிரிய னாசிரிய ஆற்றிய தொண்டு
பேசிலா வாய்க்கை பெரியநீன் நீர்மை
தன்னுடன் சேர்த்து தயையும் பொறையும்
உன்னுடை மாணவர் உளமது மகிழ
கன்றே காட்டி உலமே புரிந்து
இன்றே பிரிந்து இயல்புட னேடு
அத்துவக் காத்தாய் அருந்தொழில் புரிய
உத்தமர நீயும் உளமது கொண்டாய்!
கருணா மீதயாம் கருணைக் கடலாம்
அரும்பெரும் சோதி ஆனவன் உனக்கு
தன்னுடை யாசி தயவுடன் கத்திட
அன்னவன் இணையடி அன்புடன் என்றும்
நின்றோம் வேண்டி காமே.

வாழி விருந்தம்.

தீர்பெறத்தே வேகனெலாம் நிறத்தே வாழி
செகமதனில் மறைகனையை செழித்த வாழி
போபுகழெம் பேரின்பன் பெரிதும் கொண்ட
பேதமீலா அருமெறிவன் பெருமி வாழி
பாப்போற்றும் பத்தினியரம் அகத்தன் பாசி
பணிமொழிகள் பகர்த்திதம் பாலர் தாமரை
சார்த்திதெல் தவமுறைகள் போற்றி யென்றும்
நாணியில் தகைமைபொடு வாழி! வாழி!!

பாலர் பகுதி

அ நமைபான ம நமக்களே!

நீங்கள் எல்லாரும் கல்ல சுகம்தானே! உங்களிற் சிலர் உட்கொர எழுத முன்வந்திருப்பதைப்பற்றி நான் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன். இரண்டுமருமக்கள் எழுதிய கட்டுரைகள் இங்கு பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றை வாசித்துப் பாருங்கள். இதற்க்க, உங்களுக்கு ஒரு பிபாட்டி வைக்கப்போகிறேன்.

அகாலது, நீங்கள் கண்ட ஒரு கணவைப்பற்றிக் கொப்பித் தாழின் முப்பது வரிகளுள் எழுதித் தாருங்கள். இவற்றில் திறமானதை இங்கு பிரசுரிப்பதோடு எழுதினவர்க்கு ஒரு பரிசு கொடுக்கப்படும். இப்போட்டியில் 2nd Form லும் அதற்குக் கீழ் வகுப்புகளிலும் இருக்கிறவர்களே சேரலாம். உங்கே ஒரு கை பாருங்கள்!

இங்கணம்,
உங்கள் அன்புள்ள
“மாமா”

நமக்குப் பகுத்தறிவு வேண்டும்.

By S. சத்தம்பரப்பினி,
ii F. B.

நம் தலைவர்களிடம் நமக்குப் பத்தி வேண்டும். ஆனால், அது காரணமாக நமது பகுத்தறிவை இழக்கவிடக்கூடாது. தலைவர்களுடைய கொள்கைகளோ காரியத் திட்டங்களோ, தவறானவை என்று நமக்குத் தெரிந்தால் அதையும் தைரியமாக வெளியிட வேண்டியது தான் நம் கடமை. இது மட்டுமல்ல; சில சமயங்களில் ஒரு தலை

வரை ஒப்பு எடுத்துக்கொள்ளச் சொல்லி விட்டு வேறு தலைவரைத் தேர்ந்தெடுப்பதும் அவசியமாகலாம். வளரும் சமூகம்! முன்னேற்றத்தை விரும்பும் சமூகம்! தலைவர்களுடைய திட்டங்களைப் பற்றிக் கித்தனை சிச்யங்களும் தலைவர்களை மரறதிக் கொள்ளவும் தயாராயிருக்க வேண்டும். புத்த ஆரம்பத்தில் இங்கொந்தம் சமீபத்தில் மப்பாணம் அமமாதிரி செய்திருக்கின்றார்கள்.

மாமா பதில்:

N. ஜானம்பத்தி - ii Form A. - உம் முடைய கட்டுரை மிகவும் கண்ணியிருக்கின்றது. தமிழ்ப் புத்தகங்கள் ஆங்கும் வாசியும். அப்பொழுது கல்ல கடைமக் எழுதப் பழகுவிர்.

S. சத்தம்பரப்பினி - ii Form B. - உம்முடைய கட்டுரை கண்ணியிருக்கின்றது.

ஆனால், இப்படிப்பட்ட விடயங்களில் ஒரு முழுதும் எழுத கிளைக்கவேண்டாம். உம்முடைய எழுத்துத் திருத்த வேண்டும். அதனை எழுத்துப் பிழைகளும் விடுகிறீர் தமிழ்ப் புத்தகங்கள் அதிம வாசியும், இத்தப் போட்டியில் ஒரு கை பாரும்!

பாப்பாப் பாட்டு

5. உண்டி விழுக்கும் கல்ல குதிரை, - கெல்லு வடலில் உழுது வரும் மாடு, அண்டிப் பிழைக்கும் கபரை ஆடு, - இவை ஆதரிக்க வேண்டிய பாப்பா.

6. காலை வெழுத்த வுடன் படிப்பு - பின் பு கணிவு கொங்கும் கல்ல பாட்டு மாலை முழுதும் விளையாட்டி - என்று வந்தப் பந்தக் கொள்ளு பாப்பா.

7. பொய் சொல்லக்கூடாது பாப்பா - என்றும் புறநு சொல்ல வாகாது பாப்பா, தெய்வம் கமக்குத் துணை பாப்பா - ஒரு திருகு வர மாட்டாது பாப்பா.

8. பாசஞ் செய்கரைக் கண்டால் - சாம்பக கொள்ள வாகாது பாப்பா, மோதி யித்த விடு பாப்பா - அவர் முத்தலில் உயிற்ற விடு பாப்பா.

(தொடரும்)

English Editorial Board

Editor:

E. R. Appadurai

Associate Editor:

P. Thurairatnam

Literary Section :

J. Jeevarajah

E. Chelvarajah

Sports Section:

P. Rengasamy

Co-eds. Section :-

Miss T. Kandiah

Miss R. Kathiritamby

Junior Section :

D. R. Ampalavanar

B. T. Singham

Faculty Adviser :-

Mr. K. C. Thurairatnam, B. A. (Lond.)

A. C. M. Press, Telloppala.

Tamil Editorial Board

Editor :

D. R. Ampalavanar

Associate Editor:

N. Kugarajah

Literary Section :

K. Kailayanathan

S. Rajadurai

Miss M. Saraswathy

Verse Section :-

A. Sathasivam

Sports Section :-

K. Nithiananthan

News Section :-

M. Sachchithanathan

Miss G. P. Appudurai

Co-eds. Section :-

Miss T. Kamalam

Miss S. Sanders

Junior Section :-

E. Vellautham

P. Rangasamy

Faculty Adviser :-

Mr. P. Navaratnam M. A.